

Františkovo slovo

č.40

Petrův nástupce o roli žen ve společnosti a církvi

Římský biskup: Vidět město očima víry

Papežovo videoposelství: Stvoření mají chránit nejenom křesťané, ale všichni

Papež připomněl Světový den nemocných

Papež: Jsme správci, nikoli vládci stvoření

Papež: Boží obraz nenajdu v počítači či encyklopedii

Vyšlo Homiletické direktorium pro kněze

Sexuální zneužívání dětí narůstá za ohromujícího mlčení a lhostejnosti

Rodina: Děti

Mnišský život papeže Benedikta: studium, procházky, modlitba a Mozart

Muž z plátna zmizel jako při Big Bangu

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Petrův nástupce o roli žen ve společnosti a církvi

„**Je nezbytné dát v životě církve větší prostor ženám**“ – řekl dnes papež František účastníkům plenárního zasedání Papežské rady pro kulturu, která pod vedením kardinála Ravasiho diskutovala „O ženských kulturách: rovnosti a diferencí“. Papež upozornil, že **je třeba překonávat vzorce, které stavějí muže a ženu proti sobě**, a osvojit si paradigma reciprocity v rovnocennosti v různosti.

Je čas, aby se „ženy cítily ne jako na návštěvě, ale jako plnohodnotné účastnice různých oblastí sociálního a církevního života“. Papež František konstatoval, že tento krok je neodkladný a týká se nejenom pastýřů, ale také aktivních laiků ve světě politiky, kultury a ekonomie. Petrův nástupce přitom zdůraznil, že tento aspekt „netřeba pojímat ideologicky, protože ideologické brýle znemožňují vidět dobře realitu.“ Příkladně na Západě – dodal – máme již dávno za sebou světský vzorec sociální podrobenosti ženy muži, třebaže jeho negativní důsledky jsou tu a tam ještě patrné.

„Překonali jsme také druhý vzorec, totiž pouhou mechanicky aplikovanou rovnost a absolutní stejnost. Vzniklo tak nové paradigma reciprocity v rovnocennosti a různosti. Vztah muž-žena by tedy měl uznávat nezbytnost obojího v tom, co je jim vlastní: tatáž přirozenost s vlastním uzpůsobením. Jeden pro druhého a naopak jsou nezbytní, aby mohli dosáhnout pravé plnosti lidství.“

Papež František dále zmínil ženskou „tvořivost, která je horizontem předávání a ochrany života,“ a vyzdvihl „přínos mnoha žen v rodinách, na poli výchovy k víře, v pastorační aktivitě, ve školské formaci, ale také v sociálních, kulturních a ekonomických strukturách“. Svatý otec se dotknul nezřídka bolestného dopadu kultury a biologie na ženské tělo:

„Symbol života, ženské tělo je bohužel často napadáno a mrzačeno také těmi, kdo by měli být ochránci a průvodci žen. Četné formy otroctví, komercializace, mrzačení žen, nás proto zavazují přičinit se o odstranění těchto forem degradace, které ženu redukuje na pouhý obchodovatelný předmět nejrozsáhlejších trhů.“

Potom Petrův nástupce poukázal na podíl žen v životě církve a zdůraznil, že „církve je ženského rodu“.

„Jsem přesvědčen o naléhavé nutnosti dát ženám v životě církve více prostoru a mít přitom na zřeteli specifickou a odlišnou kulturní a sociální vnímavost. Proto je žádoucí, aby byla v komunitách žena pronikavěji a detailněji přítomna, aby byly ženy zapojeny do pastorační odpovědnosti, při osobním doprovázení jednotlivců, rodin a skupin a stejně tak i v teologické reflexi.“

Současně papež František zdůraznil, že „nelze opomíjet nenahraditelnou roli ženy v rodině. Ženské vlohy totiž představují nejenom ryzí zdroj rodinného života, vyzařují ovzduší pohody a harmonie, ale **vytvářejí realitu, bez níž by nebylo uskutečnitelné lidství:**

„Je také třeba povzbudit a prosazovat účinný podíl žen v různých veřejných sférách, ve světě práce na místech, kde jsou přijímána nejzásadnější rozhodnutí a současně zachovat jejich zcela přednostní účast a pozornost v rodině a pro rodinu.“

„Netřeba ponechávat tíži přijímaných rozhodnutí jenom na ženách, protože všechny instituce, včetně církevního společenství jsou povolány ženám zaručovat svobodu, aby měly možnost přijímat sociální a církevní odpovědnost v souladu s rodinným životem“ – končil papež František promluvu na setkání se šedesáti účastníky plenárního zasedání Papežské rady pro kulturu.

Římský biskup: Vidět město očima víry

„Ve městech, kde nezřídka panuje lhostejnost a anonymita, mají křesťané být apoštoly“ připomněl papež František na setkání s účastníky plenárního zasedání Papežské rady pro laiky, kteří se zamýšleli nad apoštolátem v městských kontextech.

Existuje město a existuje anti-město. První ukazuje krásu a dobrotu, kterou může nabízet organizovaný městský kontext svým obyvatelům. Často se však krásu a dobrotu může stát pouhou fasádou, za níž jsou lidé, kteří připomínají pouhé stíny, nikdo si jich nevšímá, a jsou vystaveni smutným a anonymním vztahům – načrtnul papež František problematiku života většiny dnešních lidí. „Fenomén urbanizace je totiž globální a více než polovina lidí planety žije ve městech. Ta představují velkou příležitost i velká rizika: mohou být velkým prostorem svobody a lidské realizace, ale také obávaným prostorem nelidskosti a neštěstí.“

„Zdá se, že každé město, i to nejvíce kvetoucí a spořádané má schopnost rodit ze sebe jakési obskurní anti-město. Zdá se, že vedle občanů se vyskytují také ne-občané: neviditelní lidé, kteří postrádají prostředky a lidskou vřelost, bydlí v »anti-místech« a žijí v »anti-vztazích«. Jde o jednotlivce, kterým nikdo nevěnuje pohled, pozornost a zájem. Nejsou to jenom »anonymové«, jsou to »anti-lidé«. A to je hrozné.“

„Bůh však město neopustil – pokračoval papež – ba dokonce, jak sám říká, ve městě přebývá“:

„Ano, Bůh je nadále přítomen také v našich uspěchaných a roztěkaných městech! Je proto nezbytné nikdy nepodléhat pesimismu a defétismu, nýbrž dívat se na město očima víry, kontemplativním pohledem, objevujícím Boha přebývajícího v jeho domech, na jeho ulicích a náměstích. Bůh ve městech nikdy neabsentuje, protože nikdy nechybí v lidském srdci.“

„Ve městech – pokračoval papež – je často úrodnější terén pro apoštolát než by si mnozí mohli myslet. Proto je třeba dbát na formaci laiků, vychovávat je k tomuto pohledu víry, plnému naděje, který dovede vidět město Božíma očima:“

„Především věřící laici jsou ve městech povoláni vycházet bez obav vstříc lidem v jejich každodenních aktivitách, v práci, jednotlivě i spolu s rodinami, s farnostmi či církevním hnutím, jehož jsou součástí. Tak mohou bořit zeď anonymity a lhostejnosti, která často svrchovaně vládne městům. Jde o nalezení odvahy učinit první krok, přiblížit se druhým a stát se ve čtvrti apoštoly.“

Papež František v závěru ocenil zvolené téma plenárního zasedání zmíněné Papežské rady pod předsednictvím kardinála Rylka vzaté z apoštolské exhortace *Evangelii gaudium*:

*„Jedním slovem laici jsou povoláni žít v církvi pokorný protagonismus a stávat se kvasem křesťanského života ve městě. **Důležité však je, aby v tomto obnoveném misijním úsilí ve městech dovedli věřící laici ve společenství se svými pastýři nabízet jádro evangelia** a nikoli jen evangelní doplňky.., tedy osvobozující poselství Boží lásky a spásy, kterou nám nabízí Kristus.“*

Papežovo videoposelství: Stvoření mají chránit nejenom křesťané, ale všichni

„Vážný problém hladu ve světě lze vyřešit jedině odstraněním nerovnosti, která je kořenem veškerého zla“ – zdůraznil dnes papež František ve videoposelství adresovanému účastníkům přípravného symposia světové výstavy Expo 2015 v Miláně, která bude věnována právě problematice potravin. Drama mnohých, kteří trpí hladem a bojují o přežití – řekl papež – ještě zhoršuje tzv. paradox hojnosti. Světové produkci potravin, které stačí pro všechny, neodpovídá rovná distribuce v důsledku jejich plýtvání, vyhazování a přehnané konzumace.

Svatý otec vyzval překonat pokušení zůstat u pouhého zamyšlení, které nemá vliv na realitu a poukázal na tři konkrétní momenty. První se týkal způsobu jednání:

*„Mějte pohled a srdce upřené nikoli na krizový pragmatismus, který vybízí jen k přechodným řešením, ale zaměřte se rázně na řešení strukturálních příčin chudoby. Pokud chceme opravdu vyřešit problémy a neztratit se v sofismatech je nezbytné vyřešit kořen veškerého zla, kterým je nerovnost. K tomu je třeba přijmout několik prioritních rozhodnutí: **odmítnout absolutní autonomii trhů a finančních spekulací.**“*

Druhý konkrétní postoj, na který papež poukázal, se týkal pilířů zdravé politické ekonomie:

*„**Důstojnost člověka a obecné dobro.** Tyto dva pilíře, které by měly tvořit strukturu politické ekonomie, jsou bohužel často jakýmsi zevnějšními doplňky sloužícími k sestavení politického projevu bez vyhlídek či programu skutečného celistvého rozvoje. ... Budte proto odvážní a nemějte strach se nechat interpelovat v politických a ekonomických projektech širším smyslem života, protože tak budete moci opravdu sloužit obecnému dobru, rozmnožovat a zpřístupňovat dobra tohoto světa pro všechny.“*

Třetím prvkem, o kterém se papež zmínil, byla ochrana životního prostředí:

*„**Země nám byla svěřena, aby nám mohla být matkou**, schopnou dát každému, co potřebuje k životu. Země je velkorysá a nic neodepře tomu, kdo se o ni stará. Země však žádá respekt, nikoli násilí nebo ještě hůře zpučnost vládců. Musíme ji předat našim dětem lepší, kultivovanější, protože nám byla pouze propůjčena. **A tento postoj starostlivosti není výlučným závazkem křesťanů, nýbrž týká se všech.**“*

Řekl papež František ve videoposelství účastníkům přípravného symposia Světové výstavy Expo 2015 v Miláně.

8.2.2015

Papež připomněl Světový den nemocných

Vatikán. Na svatopetrském náměstí se dnes sešlo 50 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou polední promluvu Petrova nástupce před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež František mimo jiné řekl:

*„Když Kristus uzdravuje nemocné, vybízí nás k zamyšlení nad smyslem a hodnotou nemoci. A to nám připomíná Světový den nemocných, který budeme slavit ve středu 11. února na liturgickou památku Panny Marie Lurdské. **Kristovo dílo spásy se nevyčerpává osobou Krista v rámci Jeho pozemského života, nýbrž pokračuje prostřednictvím církve, svátosti lásky a Boží něhy prokazované lidem.** Když Ježíš posílá svoje učedníky, uděluje jim **dvojitý posláni: zvěstovat evangelium spásy a uzdravovat nemocné** (srov. Mt 10,7-8). Církev věrná tomuto učení vždycky považovala péči o nemocné za integrální součást svého poslání. „Chudé a trpící budete mít mezi sebou vždycky,“ upozorňuje Ježíš (srov. Mt 26,11), a církev je neustále cestou nachází a nemocné pokládá za přednostní cestu k setkání s Kristem, aby Jej mohla přijmout a sloužit Mu. **Pečovat o nemocného, přijímat jej a sloužit mu, znamená sloužit Kristu, protože nemocný je Kristovým tělem.**“*

Po hlavní promluvě připomněl papež dnešní liturgickou památku sv. Josefíny Bahkity, súdánské řeholnice, která jako dívka prožila dramatickou zkušenost oběti obchodu s lidmi. Vyšší konference řeholních představených na tento den proto vyhlásili *Den modlitby a reflexe proti obchodu s lidmi.*

„Povzbuzuji všechny, kdo jsou zapojeni do pomoci mužům, ženám a dětem zotročovaným, vykořisťovaným a zneužívaným jako pracovní síla či nástroj rozkoše a nezřídka jsou mučeni a mrzačeni. Doufám, že ti, kteří nesou vládní odpovědnost, se rozhodně přičiní o odstranění příčin této hanebné metly, která je opravdu ostudnou metlou nehodnou civilizované společnosti. **Každý z nás, ať se cítí vázán být hlasem těchto našich bratrů a sester, ponížených ve svojí důstojnosti.** Prosíme společně Matku Boží za ně a za jejich příbuzné.“

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně papež všem požehnal

Kázání z Domu sv. Marty

9.2.2015

Papež: Jsme správci, nikoli vládci stvoření

Křesťané jsou povoláni opatrovat stvoření – zdůraznil papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež mluvil také o „druhém stvoření“, ve kterém Ježíš znovu stvořil to, co bylo zničeno hříchem.

Bůh stvořil veškerenstvo, ale stvoření nekončí, „On je nepřetržitě oporou tomu, co stvořil.“ Papež František rozvinul svoji homilii na základě prvního čtení z knihy Geneze (1,1-19), podávající stvoření světa. V dnešním evangeliu (Mk 6,53-56) – řekl dále – vidíme **druhé Boží stvoření, ve kterém Ježíš přichází vytvořit znovu to, co bylo zničeno hříchem.**“

Sledujeme Ježíše mezi lidmi, kteří „se Jej dotýkali a byli uzdraveni. Je to nové stvoření. Druhé stvoření, které je podivuhodnější než to první.“ A pak je zde „**další dílo, totiž vytrvalost ve víře, kterou působí Duch svatý.**“

„Bůh pracuje neustále a my se můžeme ptát, jak odpovídat na Boží stvoření zrozené z lásky, protože On pracuje z lásky. Na první stvoření máme odpovědět odpovědností, kterou nám Pán svěřuje: »Země je vaše, obdělávejte ji a zúrodněte.« Máme také odpovědnost nechat zemi rozvinout, opatrovat stvoření, starat se o ně a obdělávat je podle jeho zákonů. Jsme správci stvoření, nikoli vládci.“

Papež upozornil, že musíme dbát na to, abychom se stvoření nezmocňovali, ale umožňovali mu růst ve věrnosti jeho zákonitostem. „**Taková je první odpověď na Boží dílo: pracovat v péči o stvoření.**“

„Když slyšíme, že se lidé setkávají, aby přemýšleli o tom, jak se starat o stvoření, můžeme říci: »To jsou zelení.« Ale nikoli. To nejsou zelení. To je křesťanské! Je to naše odpověď na první Boží stvoření. Je to naše odpovědnost. Křesťan, který nepečuje o stvoření, a neumožňuje mu růst, je křesťanem, kterého nezajímá Boží dílo, ona práce, kterou Bůh koná z lásky k nám. První odpovědí na první stvoření je opatrovat stvoření, umožňovat mu růst.“

Papež František pak položil otázku **ohledně „druhého stvoření“**. Svatý Pavel nám říká, abychom se nechali smířit s Bohem, „vydali se cestou vnitřního a komunitního smíření, protože smíření je Kristovým dílem. **Nemáme proto zarmucovat Ducha svatého, který je v nás, působí v nás a pracuje v nás.** Věříme v osobního Boha, který je osobou Otce, osobou Syna a osobou Ducha svatého.“

„Všichni se podílejí na stvoření, na znovu stvoření a na vytrvalosti v tomto znovu stvoření. A všem třem **odpovídáme: opatrováním a obděláváním stvoření; tím že se necháváme smířit s Ježíšem, s Bohem v Ježíši, v Kristu, každý den a nezarmucujeme Ducha svatého, nevyháníme jej pryč.** On je hostem našeho srdce, provází nás a dává nám růst.“

„Kéž nám Pán daruje milost chápat, že On pracuje a udělí nám milost správně odpovídat na dílo lásky“ – končil papež ranní kázání v Domě sv. Marty.

Papež: Boží obraz nenajdu v počítači či encyklopedii

K setkání s Bohem je třeba se vydat na cestu, protože „**nehybný**“ křesťan **Otcovu tvář nikdy nepozná** – uvažoval papež František v ranním kázání při mši v kapli Domu sv. Marty.

Chce-li křesťan poznat svoji totožnost, nemůže zůstat pohodlně v křesle a listovat v knize, protože **svět není katalog skrývajících Boží obraz**. A nelze si ani načrtnout Boha vyhovujícího pravidlům, která s Bohem nemají co do činění.

Čtení z knihy Geneze (1,20-2,4a) podávající stvoření člověka »k Božímu obrazu« bylo papeži Františkovi podnětem k rozjímání o správné cestě a o špatných cestách, které se otevírají před křesťanem, jenž chce poznat svůj původ. Obraz Boží – řekl papež – „jistě nenajdu v počítači či v encyklopedii. **Abych našel a pochopil svoji identitu, mohu to učinit jedině vydáním se na cestu. Jinak Boží tvář nikdy nepoznáme.**“

„Kdo se nevydá na cestu, nikdy nepozná Boží obraz, nikdy nenajde Boží tvář. Sedící, nehybní křesťané nikdy nepoznají Boží tvář. Neznají ji. Říkají: »Bůh je takový a takový...«, ale neznají Je. Jsou nehybní. Putování nutně vyžaduje onen neklid, který Bůh vložil do našeho srdce a který tě vede vpřed, abys Je hledal.“

„Dát se na cestu znamená dovolit Bohu nebo životu, aby nás vystavil zkoušce – pokračoval papež. Dát se na cestu znamená riskovat. A to také činili velikáni jako prorok Eliáš, Jeremiáš či Job, když čelili rizikům a byli drceni námahou i nedůvěrou. **Existuje však i jiný způsob, jak zůstat nehybní a tedy falšovat hledání Boha.**“ František to ukázal na epizodě z dnešního evangelia (Mk 7,1-13), ve které učitelé Zákona a farizeové vytýkali Ježíšovi, proč Jeho učedníci jedí obřadně nečistými rukama.

*„V evangeliu se Ježíš setkává s lidmi, kteří mají strach vydat se na cestu a přizpůsobují se karikatuře Boha. Je to falešný průkaz totožnosti. **Tito nikoli-neklidní umlčeli neklid srdce, vykreslili Boha předpisy a zapomněli na Boha.** Ježíš jim říká: »Opustili jste Boží přikázání a držíte se lidského podání«. Vzdálili se tak od Boha, neubírají se cestou k Bohu a **když se ocitnou v nesnázích, vymyslí či vytvoří další předpis.**“*

„Kdo se takto chová, uzavíral papež, vydává se »cestou v uvozovkách«, cestou, která nevede, cestou nehybnou.“

*„Dnes nás liturgie přivádí k zamyšlení nad těmito dvěma texty: dvěma průkazy totožnosti. Tím, který všichni máme, protože nás Pán takto stvořil a říká nám: »Dej se na cestu a poznáš svoji identitu, protože jsi Boží obraz, jsi učiněn k Boží podobě. Vydej se na cestu a hledej Boha.« A druhý říká: »Ne, buď klidný. Plň všechny tyto předpisy a to je Bůh. To je Boží tvář.« **Kéž nám Pán všem udělí milost odvahy vždycky se vydávat cestou hledání Pánovy tváře, oné tváře, kterou jednou spatříme a kterou máme tady na zemi hledat.**“*

Vyšlo Homiletické direktorium pro kněze

Ve vatikánské tiskovém středisku bylo dnes představeno Homiletické direktorium. Tento 156 stránkový dokument Kongregace pro bohoslužbu a svátosti je určen kněžím jako pomůcka pro přípravu kázání a vznikl na přání papeže Františka. Prezentoval jej kardinál Robert Sarah (foto), prefekt zmíněné kongregace.

*„Je zapotřebí formace nejenom intelektuální, nýbrž i duchovní, protože sdílet Boha nelze jenom slovy. **Homilie musí vyjadřovat život kněze, který žije v neustálém kontaktu s Bohem. Homilie si připravuje modlitbou. Když kněz mluví opravdu o tom, co žije, jsem si jistý, že mu lidé naslouchají.**“*

Další aspekt, ke kterému se vyjádřil kardinál Sarah, se týká **délky homilie** a neexistuje zde – podle něho – nějaké jednoznačné pravidlo:

„Myslím, že délka homilie závisí na kultuře, ve které vzniká. Je zřejmé, že na překročit na Západě 20 minut, je příliš, ale v Africe 20 minut nestačí, protože lidé přicházejí zdaleka, aby naslouchali Božímu Slovu.“

Říká prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v souvislosti s dnes zveřejněnou příručkou pro přípravu homilií.

Sexuální zneužívání dětí narůstá za ohromujícího mlčení a lhostejnosti

Asociace *Meter* od roku 1986 mapuje šíření pedofilie a dětské pornografie zejména po internetu. Její letošní výroční zpráva potvrzuje, že sexuální zneužívání dětí, a to hlavně novorozenců, bohužel stále narůstá. Pro Vatikánský rozhlas hovoří zakladatel asociace, sicilský kněz **O. Fortunato Di Noto**.

*"Zneužívání dětí je globální a skutečně dramatický jev. To je ověřitelné na základě údajů, které shromažďujeme a předáváme italské i mezinárodní policii. Zaznamenáváme obrovský nárůst zneužívání novorozenců a s ním spojených, nevyslovitelných krutostí. Hrůzu nahání pedopornografické seriály, ve kterých je nafoceno 300, 400 až 500 dětí najednou, což znamená, že **za sexuálním zneužíváním stojí dobře fungující organizace**. Na začátku tohoto roku asociace *Meter* upozornila na fotografie několika novorozenců, znásilňovaných dospělými. „Produkt“ si za několik hodin zakoupilo více než dvacet tisíc lidí, ochotných platit 500 euro za fotografii. To znamená, že trh funguje a dožaduje se stále nových, vylepšených výrobků, zkrátka „čerstvého masa“. **Tento jev s sebou nese existenci ekonomických lobby, ale nezapomínejme také na kulturní lobbying, který z pedofilie zamýšlí učinit cosi zcela přirozeného a běžného.**"*

Říká italský kněz a dodává: To vše se děje za ohromujícího mlčení a všeobecné lhostejnosti.

Rodina: Děti

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Po zamyšlení nad postavami matky a otce bych **v dnešní katechezi chtěl mluvit o dítěti nebo lépe o dětech**. Vyjdu přitom z krásného Izaiášova obrazu. Prorok říká: „Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce“ (*Iz 60,4-5a*). Je to nádherný obraz, obraz štěstí vzniklý shledáním rodičů a dětí, kteří společně putují vstříc budoucí svobodě a pokoji, po dlouhém období odloučení a rozdělení, kdy se židovský lid nacházel daleko od svojí vlasti.

Existuje totiž těsné spojení mezi nadějí lidu a harmonií mezi generacemi. To si musíme dobře uvědomit. Radost dětí rozechvívá srdce rodičů a otevírá budoucnost. Děti jsou radostí rodiny i společnosti. **Nejsou problémem reprodukční biologie, ani jedním z mnoha způsobů seberealizace. A tím méně jsou majetkem rodičů.** Nikoli, děti jsou darem, dárkem. Děti jsou dar. Každé je jedinečné a neopakovatelné a současně má nezaměnitelný vztah ke svým kořenům. Být synem a dcerou podle Božího plánu, znamená nést s sebou paměť a naději lásky, která uskutečnila sebe samu tím, že předala život jiné, původní a nové lidské bytosti. A pro rodiče je každé dítě sebou samým, jiným a odlišným. Dovolte mi jednu rodinnou vzpomínku. Pamatuji si na svoji maminku, jak o nás říkala – bylo nás pět – „Mám pět dětí.“ A když jsme se ptali, které je nejoblíbenější, odpovídala: „Mám pět dětí jako pět prstů. Když ublíží jednomu, pocítím bolest. Když druhému, tak také. Pocítí to

všech pět. Všechno jsou moje děti, ale liší se jako prsty jedné ruky. A taková je rodina. Děti jsou různé, ale všechny jsou dětmi.

Dítě je milováno, protože je dítě. Nikoli proto, že je krásné, takové či onaké, ale protože je dítětem! Nikoli proto, že smýšlí jako já anebo ztělesňuje moje touhy. Dítě je dítětem: život zrozený námi, ale určený jemu, jeho dobru. Dobru rodiny, společnosti a celému lidstvu. Zde pramení také hloubka lidské zkušenosti být synem či dcerou, která nám umožňuje objevit nezištnou dimenzi lásky, která nás nepřestává udivovat. Je to krása toho, že jsme milováni dříve. Děti jsou milovány, ještě než přijdou. Často potkávám maminky, které mi na náměstí ukazují, že čekají dítě, a žádají požehnání... tyto děti jsou milovány ještě před příchodem na svět. Taková je štědrost lásky. Jsou milovány ještě před narozením, podobně jako nás Bůh vždycky miluje první. **Jsou milovány ještě předtím než by si něco zasloužily**, ještě před tím než dovedou mluvit či myslet, dokonce dříve než přijdou na svět! Být dětmi je zásadní podmínkou poznání Boží lásky, která je posledním zdrojem tohoto autentického zázraku. Do duše každého, jakkoli křehkého dítěte Bůh vkládá pečeť této lásky, která je základem osobní důstojnosti, kterou nic a nikdo nebude moci zničit.

Dnes je pro děti těžší představovat si svoji budoucnost. **Otcové, jak jsem naznačil v předcházejících katechezích, možná učinili krok zpět a děti jsou si méně jisté, když mají kráčet vpřed.** Dobrému vztahu mezi generacemi se můžeme naučit od našeho nebeského Otce, který ponechává každému z nás svobodu, ale nikdy nás nenechává samotné. A když chybujeme, On nás stále trpělivě sleduje a svoji lásku k nám neumenšuje. **Nebeský Otec ve svojí lásce k nám neustupuje zpět.** Vždycky jde vpřed a pokud nemůže vpřed, čeká na nás, nikdy se nevrací zpět; **chce aby jeho děti byly odvážné a postupovaly vpřed.**

Děti nemají mít strach ze závazku tvořit nový svět. A je správné, touží-li, aby byl lepší než ten, který obdrželi! Je však zapotřebí činit to bez arogance, bez domýšlivosti. **Vždycky je třeba umět přiznávat dětem hodnotu a rodiče je vždycky třeba ctít.** Čtvrté přikázání požaduje po dětech – a všichni jimi jsme – aby ctili otce i matku (srov. Ex 20,12). Toto přikázání následuje hned po těch, která se týkají samotného Boha. Obsahuje totiž něco posvátného, něco božského, co je u kořene každého jiného druhu mezilidské úcty. Biblická formulace ke čtvrtému přikázání dodává: „abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ Mocný svazek mezi generacemi je zárukou budoucnosti a zárukou opravdu lidských dějin. Společnost dětí, které nectí rodiče, je společností beze cti. Nejsou-li ctěni rodiče, pak mizí vlastní čest! Takovou společnost pak bude tvořit vyprahlá a chtivá mládež. Ale bude to také společnost lakomá, neochotná k rodičovství, nemilující děti, které považuje hlavně za starost, tíži a riziko. Taková společnost je depresivní. Pomysleme na mnohé společnosti, které známe tady v Evropě. Jsou to společnosti v depresi, protože nechtějí děti, nemají děti a porodnost nedosahuje ani jednoho promile. Proč? Každý z nás o tom může přemýšlet a odpovědět si. Je-li na početnou rodinu pohlíženo jako na zátěž, pak tu něco nehraje! Rodičovství musí být zodpovědné, jak učí encyklika *Humanae vitae* bl. Pavla VI., a mít více dětí se nemůže stát automaticky nezodpovědnou volbou. **Avšak rozhodnutí nemít děti je egoistické. Rodičovstvím se život omlazuje a získává energii, obohacuje se a nikoli ochuzuje!** Děti se učí brát na sebe starost o rodinu, dozrávají ve sdílení svých obětí, rostou v doceňování svých darů. Radostná zkušenost sourozenectví sytí úctu i péči rodičů, kterým náleží naše uznání. Mnozí z vás zde přítomných mají děti a všichni jsme dětmi. Udělejme jednu věc. Ztišme se na minutu. Každý z nás ať v srdci mlčky přemýšlí o svých dětech, pokud je má. A všichni myslíme na svoje rodiče a děkujeme Bohu za dar života. Mlčky. Ti co mají děti, ať myslí na ně, a všichni myslíme na svoje rodiče. Pán ať žehná našim rodičům a vašim dětem!

Ježíš věčný Syn, který se stal synem v čase, ať nám pomáhá hledat cestu k novému rozjasnění této tak prosté a tak obrovské lidské zkušenosti, kterou jsou děti. Rodičovství je tajemstvím, které obohacuje život všech a přichází od samotného Boha. Musíme jej znovu objevit, překonat předsudek a ve víře a dokonalé radosti toto tajemství žít. Je tak krásné,

když chodím mezi vámi a vidím tatínky a maminky, kteří zvedají svoje děti k požehnání. Takové gesto je skoro božské. Děkuji vám, že jej konáte.

12.2.2015

Mnišský život papeže Benedikta: studium, procházky, modlitba a Mozart

Bylo krátce před polednem, když se Benedikt XVI. před dvěma lety (11. února 2013) při kardinálské konzistoři zřekl svého úřadu. O jeho dnešním životě v ústraní promluvil pro italský list *Corriere della Sera* (12.2.2015) arcibiskup Georg Gänswein, osobní sekretář emeritního papeže a prefekt Papežského domu. „**Benedikt XVI. je zcela vyrovnaný a přesvědčený o správnosti svého tehdejšího rozhodnutí**“, sděluje německý kněz a dodává: „Kdo pochybuje o právoplatnosti jeho odstoupení a následné volbě nového papeže, nemá dostatek smyslu pro církev.“

Když sdělovací prostředky čas od času poukazují na špatný zdravotní stav emeritního papeže, činí tak ve zlém úmyslu, pokračuje mons. Gänswein. Je totiž normální, že v téměř osmdesáti osmi letech má Benedikt XVI. potíže s chůzí, avšak hlava mu funguje výborně. Svůj čas tráví podle přesného denního rytmu, který metodicky dodržuje“, vysvětluje dále osobní sekretář. „Ve tři čtvrtě na osm slaví mši svatou, po které následuje modlitba breviáře a snídaně. Dopoledne se modlí, čte a studuje, vyřizuje korespondenci a občas přijímá návštěvy. Kolem půl druhé obědváme a před odpoledním odpočinkem několikrát obejdeme terasu. Ve čtvrt na pět vycházíme do Vatikánských zahrad, kde při modlitbě růžence dojdeme až k Lurdské jeskyni. Zbytek odpoledne opět vyplňuje studium a modlitba až do večere v půl osmé večer, po které sledujeme italské zprávy. Večer se Benedikt XVI. modlí v kapli kompletář a odchází spát, i když občas hraje na klavír. Zejména v poslední době hraje častěji – především Mozarta, ale také jiné skladby, které má v paměti“. Na závěrečnou otázku, **co spojuje tak povahově rozdílné osobnosti, jakými jsou František a Benedikt**, arcibiskup Gänswein odpovídá: „Sjednocuje je podstata a obsah – poklad víry, který je třeba hlásat, podporovat a bránit.“

13.2.2015

Muž z plátna zmizel jako při Big Bangu

U příležitosti dvoustého výročí narození sv. Jana Bosca se bude ve dnech 19. dubna až 24. června konat **mimořádný výstav Turínského plátna**. Relikvii Umučení Páně chce uctít také papež František, který do piemontského krajského města zavítá 21. června.

“Muž z plátna nás zve ke kontemplaci Ježíše Nazaretského, vybízí nás k výstupu na Kalvárii a k ponoru do výmluvného ticha lásky”, pronesl Svatý otec při oznámení své pastorační návštěvy. Jak ale tento muž z plátna zmizel?

Na tuto a další otázky odpovídá vědní obor tzv. sindonologie, tedy “vědy o lněném plátnu”. Jedním z jejích odborníků je fyzik **prof. Giuseppe Baldacchini**, zaměstnanec výzkumného ústavu *ENEA (Agenzia nazionale per le nuove tecnologie, l'energia e lo sviluppo economico sostenibile)*.

Výsledky svého výzkumu shrnul před dvěma lety do [přístupného skriptu](#). Vypočítává v něm jedenáct určujících vědeckých prvků, které potvrzují pravost plátna. Pokud by relikvie byla středověký podvrh, jeho autorem by byl nejgeniálnější padělatel všech dob, tvrdí Baldacchini. Musel by totiž znát určité technologie a informace před jejich vynalezením a rozšířením. Italský profesor nyní Vatikánskému rozhlasu přiblížil poslední výsledky bádání.

“Vědecká odhalení posledních dvou let se týkají nové metody mechanického datování plátna. Byl objeven světelný kruh kolem tváře na plátně, což znovuotevřelo debatu o takzvaných “temných staletích” plátna – tedy o letech předcházejících roku 1300, kdy nejsou dobře známa fakta, týkající se tohoto obrazu.”

Jak se podle vás obraz na plátně zformoval?

*“Tato skutečnost mne od samého počátku zajímala ze všeho nejvíce. Jako fyzik jsem mohl předložit hypotézu o tom, že **vznik obrazu zapříčinila energetická exploze**. Tuto hypotézu jsme laboratorně ověřovali pomocí velice zvláštních laserových zdrojů. Po velmi dlouhé práci jsme skutečně zjistili, že za určitých podmínek mohou tyto laserové zdroje vytvářet obrazy podobné těm na plátnu. **Hypotéza, že obraz na plátně vznikl světelným zářením, tedy byla potvrzena za pomoci přísných vědeckých měřítek.**”*

Plátno neobsahuje stopy zahnívajících kapalin a plynů, které se tvoří zhruba čtyřicet hodin po smrti. Tak dlouho tělo v plátně nebylo, ale také nikoli o mnoho méně kvůli nálezu krvavých skvrn. Ty se musely utvořit zkapalněním již sražené krve v procesu hemolýzy, což vyžaduje určitý čas, vysvětluje italský vědec. **Tělo nebylo z plátna odstraněno manuálně, protože jeho odtažení by narušilo krvavé skvrny. Podle Baldacchiniho zmizelo v anihilačním procesu.**

“A zde jsme na poli hypotézy. Je-li pravda, že obraz na plátně byl vytvořen kratičkým a velice intenzívním světelným zářením, pak se můžeme ptát, jak toto záření nastalo. Existuje tu již mnoho hypotéz, které kolují řadu let, ale které mají všechny nějakou vadu. Chybují v některém aspektu fyzikálních zákonů, jak je doposud známe. Předložil jsem tedy hypotézu anihilace. Z mého pohledu je jediná, která dokáže vysvětlit, co se stalo, aniž by odporovala známým fyzikálním zákonům. Zároveň respektuje dosud známá historická fakta.”

Podle fyzika Baldacchiniho je proces **anihilace jediný fyzikální jev, který vede k naprostému zmizení hmoty a utvoření odpovídající energie, přičemž zůstávají zachovány původní veličiny látky jako její hmotnost a podobně.** Tento proces je dnes možné laboratorně provést pouze na úrovni elementárních částic, avšak ve větším měřítku dominoval v prvopočátcích existence vesmíru, ihned po velkém třesku, upozorňuje sindonolog a pokračuje: Teorie anihilace v sobě navíc sjednocuje charakteristiky předchozích hypotéz. Netvrdí nic jiného, než že se **tělo v plátnu odhmotnilo a okamžitě zhmotnilo na jiném místě, buď živé nebo mrtvé, což pro fyzikální zákony není rozdíl.** Věda tak není v rozporu s evangeliem, které tělo popisuje jako vzkříšené, a tedy živé.

*“Jako vědec se před mystériem Turínského plátna stavím s nesmírnou zvědavostí. Bádání je skutečně fascinující – když nedokážeme problém vyřešit, což je součástí našeho řemesla, jdeme až na hranice současných vědeckých objevů. Zároveň jako věřící člověk vidím, že **všechna znamení přítomná na plátně se shodují s tím, co evangelia píší o Ježíšově utrpení a smrti.** To by nás myslím mělo vést k úvaze nad pravdivostí tezí, které mnozí zpochybňují.”*

Uzavírá italský vědec, prof. Giuseppe Baldacchini.